

Cinquè round. S'alça el teló i i hi apareixen, cantant tots a cor, el **governador** del Banc d'Espanya, acompanyat pel **cap de la patronal** CEOE, els presidents de les **càmares de comerç** ibèriques, els directores de la tríada **ABC, El Mundo i La Vanguardia**, una **matrona espontània** dels EUA i **Josu Erkoreka**? [**Rajoy i Corbacho** també hi són, però s'amaguen darrere d'una cortina, mentre **Almúnia i Montilla** fan d'apuntadors]. Com es diu la pel·lícula? *Psiquiàtric liberal*. Aquesta sarsuela del reformatori laboral és aparentment transversal, com la crisi: la vella concòrdia de la burgesia sociòpata que vol traure caldo d'un cinturó que els treballadors no podem apretar-nos més i ens cau imparablement cames avall. Una altra concòrdia és la dels menjadors socials: des de la postguerra que no havíem tornat a veure llargues **cues d'afamats**. Tampoc, des de principis del segle passat, els amos de la premsa havien donat tanta cobertura a això que s'anomena **acció directa** del sindicalisme, com la **perpetrada** el dimarts a Vigo: «*Mi mujer se quedó llorando en casa y tendré que explicarle algo a mi hijo de 10 años que ha visto que su casa y su entorno han sido agredidos*», ha **bramat** el desvalgut patró. M'imagina la lacrimògena escena de les explicacions... Al fill preguntant: «*Però, papá, por qué a ti, por qué a ti, papá?*». I el pobre pare **desemparat**, vacil·lant, responent: «*Sí, los niños vienen de París, hijo mío*». De París... És clar! I la recuperació econòmica vindrà de la reforma laboral!

Salaris reactius? Flexinseguretat

El cinquè round del **culebrot** ha tingut com a protagonista l'**Informe Anual del Banc d'Espanya**, propagat pel seu governador, Miguel Ángel Fernández Ordóñez, i irradiat per la **CEOE**, les **Càmares de Comerç**, la **Cepyme** i la **premsa apocalíptica**. La consigna concreta del capital abstracte: «*Familias y empresas serán más pobres en los próximos meses*». Rot de botifarra de ceba! El governador ha descobert París! Quanta raó té el banquer! Efectivament, les famílies que els empresaris envieu a l'atur (via **ERO indiscriminat**), i les empreses que els empresaris tanqueu (via concurs de creditors), seran pura misèria. Un mestre de la tautologia, aquest banquer. El distanciament discursiu delata el governador, un home per cert que, econòmicament parlant, no és cap miserable. Parlem, però, de la decència de l'embranchida, i cite literalment l'informe bancari: «*Urge acometer reformas que permitan una mayor reacción de los salarios a cambios en las condiciones cíclicas (...); ello exige una modificación del marco de negociación colectiva y de la legislación de protección del empleo, que facilite las contrataciones en esta etapa contractiva...*». Brafada d'allioli! Per què una **reacció dels salaris** si ja tenim excel·lents reaccionaris a les institucions i a les empreses?

Després de la sang

Per cert, després de **la mutilació**, cal **examen de consciència** i **algun càstig exemplar**, si més no durant uns dies... Necessitem més inspectors laborals (que treballen) i menys policies. Escolteu això...

Diria que els liberals ibèrics són **obsessius compulsius (TOC)**.